No. 31. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 13 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Zoo wij ons niet bedriegen, begint Nederland een tijdstip van beslissing te naderen, van beslissing, of de orde van zaken binnen hetzelve, zoo als die nu ongeveer dertig jaren heeft voortgeduurd, al dan niet, (met uitzondering alleen der misbruiken door vroegere Ministers ingevoerd of gedoogd,) nog voortdurend zal blijven stand houden.

Door die orde van zaken verstaan wij b. v. *de wyze van het omslaan der landelyke en stedelyke lasten; de verdeeling van den staatkundigen invloed tusschen de burgers; de algemeene schaal onzer staatshuishouding; den invloed op de voordragt tot- of het begeven van ambten en bedieningen; de magt en invloed der regering ten aanzien van de huishoudelyke belangen der steden en gemeenten, enz.*

Het valt niet te ontkennen, dat een zeer groot verschil van meeningen, van wenschen en verlangens op dit stuk bestaat. Zoo wij wél zien, echter, is de meest algemeene wensch die, dat in de omschrevene orde van zaken verandering, gewigtige verandering komen moge; en meerdere bewijzen bestaan er, dat ook in de Staten-Generaal *deze* wensch geenszins geheel vreemd is. De noodzakelijkheid b. v. dat de meergegoeden meer naar evenredigheid hunner krachten in de algemeene lasten zullen dragen; dat er gewigtige vereenvoudigingen zullen worden ingevoerd; dat het kiesregt meer billijk zal worden geregeld enz., dat een en ander vond men ook in den boezem der Staten-Generaal *of* door de meerderheid aangedrongen, *of* door bijzondere leden ernstig ter sprake gebragt. Van *die* zijde wilde men geenszins het behoud der *bestaande orde van zaken.*

Maar van eene andere zijde schijnt men die orde van zaken wél te willen behouden. Men wil wel, en dringt er wel ernstig op aan, dat de Ministers gewigtige bezuinigingen zullen invoeren, en daardoor de lasten des volks zullen verligten, maar toe te stemmen, dat, om hiertoe te komen verandering, vereenvoudiging in de gansche staatshuishouding worde ingevoerd; dit verwachte men van *die* zijde niet.

De levenswijze blijve dezelfde, doch de middelen, daartoe benoodigd, deze verminderè men, en dat wel aanmerkelijk. Bezuiniging vordert men, en belangrijke ook, doch de aanwijzing *waarop*, dit gave eene te groote verantwoordelijkheid, en zou ook wel eens wat al te moeijelijk kunnen zijn, zonder de invoering eener gansch andere orde van zaken.

Wij behoeven onzen lezers niet te zeggen, dat men hier alleen het *doel*, geenszins *de middelen* wil, en dat, zonder de middelen, de bereiking van het doel eene onmogelijkheid is.

Eene beslissing, wij herhalen het, schijnt echter meer en meer te naderen, schijnt bijna onvermijdelijk te zijn geworden. De regering bevindt zich op een standpunt, waarop zij veilig kan beweren diligent te zijn. Beklagenswaardig zouden wij het vinden, wanneer de stappen door haar gedaan, om tot eene andere orde van zaken te kunnen komen, werden miskend; wanneer b. v. de meergegoeden zich in het hoofd gingen zetten, dat zij op het punt staan, het slagtoffer te worden van eene democratische regering, of regeringsvorm, waarbij men het op hunnen ondergang zouden gemunt hebben.

Wanneer eene strekking onmiskenbaar is, om de meervermogenden meer te doen dragen in de onvermijdelijke staatslasten; wanneer bij een nieuw stelsel van verkiezing datgene wat naar gelang van den tijd waarin, en de omstandigheden waaronder wij leven, in het bestaande stelsel al te aristocratisch is, daaruit wordt weggenomen, bij de verdere waarborgen, welke het aristocratisch beginsel daarenboven in onze staatsinrigting bezit; wanneer in het begeven van posten minder op aanbeveling en meer op geschiktheid, op verdiensten en billijke aanspraken wordt acht gegeven, bij de dure ondervinding hoe zeer dit voor een goed bestuur een onmisbaar vereischte is; wanneer alleen dan eenen minderen invloed van de regering op de huishoudelijke belangen der steden en gemeenten nuttig en raadzaam wordt geacht, wanneer de kern, het beste deel der burgerij, de noodige magt en invloed bezit om voor het ordelijk beheer van deszelfs plaatselijke belangen te kunnen waken; — dan zou men zich grootelijks bedriegen, daarin de bewijzen of blijken van partijgeest bij de regering te willen vinden.

Men mag veilig zeggen, dat alles wat wij opnoemden door de omstandigheden, door den tijdgeest, door den toestand des lands gebiedend wordt voorgeschreven; ja wat meer is, dat er gevaar zou kunnen bestaan, in een langer, voortdurend uitstel, en dat dit gevaar geenszins in de eerste plaats de regering bedreigen zou.

Zeer onwetend zou deze laatste moeten zijn door te miskennen het gewigt der kapitalen in een land, en de tevredenheid met den gang der zaken dergenen, die zich in het bezit derzelve bevinden; maar nog onwetender zou zij zijn, wanneer zij voorbij zag, dat het behoud van *algemeene* tevredenheid een niet minder gewigtig deel van hare taak uitmaakt; dat zonder deze de voortduur van die van slechts een klein deel der bevolking, en de mogelijkheid tot bescherming van hetzelve hoogst moeijelijk te verwezenlijken zaken zijn.

Wij wenschten dus wel, in het belang van het tot dusver zoo rustige en aan orde gehechte Nederland, dat men aan de zijde der meervermogenden in den lande meer hulp en toenadering zag ontstaan, om te doen tot stand komen wat met elken dag tot eene meer dringende behoefte wordt, tot eene merkbare verandering in de bestaande orde van zaken, bijzonder met opzigt tot hetgeen in den aanhef van dit artikel door ons is opgenoemd.

Medewerking in deze zal medewerking zijn, wij houden er ons verzekerd van, aan het algemeene welzijn, aan de rust, de veiligheid, het genot, de kracht van henzelven.

Wordt dit door hen ingezien, dan zal de regering hare taak zeer vergemakkelijkt vinden; zoo neen, hare taak wordt dan onuitvoerlijk. Eene beslissing zal dan volgen, dat de oude orde van zaken moet blijven voort bestaan; en in dat geval is het onmisbaar, dat de afhelling waarop wij ons bevinden van lieverlede steiler worden moet en de eindelijke gevolgen voor ons land niet anders dan allertreurigst worden kunnen.

De definitieve behandeling der begrootings-wetten schijnt ons toe het wezenlijke tijdstip der beslissing te zullen moeten zijn. De uitgaven voorafgaande, zullen, zoo wij ons niet bedriegen op zoodanige wijze door de hoofden van Departementen kunnen worden verdedigd, dat eene verwerping van het groote meerendeel derzelve, — zoo men niet tevens tot eene wijziging der grondwet komen wil, — niet wel op redelijken grond zou kunnen geschieden. De bezuinigingen, welke men op deugdelijken grond *dan* mogt kunnen aanwijzen zullen wel alleen de zoodanige zijn, welke men *oeconomie de bouts de chandelles* noemt. Eene wezenlijke verligting zal men er de natie niet door kunnen verschaffen, maar wel nog belemmeringen in het bestuur, verstoring van het openbare crediet.

Bij verwerping dan der uitgaven, zal men, om consequent te zijn en die daad te kunnen regtvaardigen, eene gansch andere algemeene schaal voor onze staatshuishouding moeten vorderen. Wie dit niet wil, en nogtans verwerpt, om *de bouts de chandelles* uit te winnen, hij zal gewis het vaderland maar eene schrale dienst bewijzen.

De uitgaven aannemen en de middelen afstemmen, dat kan; dat mag. Maar de gemoedelijke vertegenwoordiger heeft gronden voor zijne afkeurende stem. Dus, bij eene afstemming der middelen, geldt de vraag waarom? » omdat zij ondoelmatig zijn." — Hier volgt weder een waarom? Een van twee zal nu wel de reden moeten zijn voor de afstemming: » de middelen zijn te lastig, te bezwarend voor de » meervermogenden, of: zij bezwaren te zeer de nijverheid, de minvermogenden." Tusschen deze beide redenen in, iets afdoende te vinden, zal moeijelijk gaan. Op sophisterijen, of onvoldoende uitslugten schijnt men voldoende gewapend te zullen zijn; en wie zonder spreken tegen stemt, een kind zal weten, aan welke zijde hem te moeten rangschikken.

Nu houden wij het voor zoo goed als uitgemaakt:

1°. dat bezwaarlijk een enig lid der Staten-Generaal zal durven beweren, dat, om de meervermogenden te sparen, de middelstand en de minvermogenden nog meer moeten belast worden.

2°. dat, zoo er onbeteekenende redenen worden voortgebragt, deze zoo zegevierend zullen kunnen worden wederlegd, dat de regering op de volkomenste wijze zal geregtvaardigd zijn, wanneer zij andere middelen dan de verworpene voordragende, te voorschijn treedt met eene flinke belasting op de inkomsten, niet met eene verhooging op het gemaal of iets dergelijks.

Dan echter zal het eerst blijken, hoe juist de inzigten van den Minister van Financien waren geweest met de voordragt van het gewijzigde regt op de successie; en aan hoe vele meerdere bezwaren, dan dit, eene belasting op de inkomsten onderworpen is.

In elk geval, echter, zal er in den loop des jaars moeten worden voorzien in de middelen tot dekking der uitgaven benoodigd: in elk geval schijnt er een tijdstip van beslissing nabij te zijn, en die beslissing komt ons voor te zullen moeten zijn: eene verandering in de oude orde van zaken, te dien effecte altans, dat eene meer gelijkmatige verdeeling der belastingen zal blijken met geene mogelijkheid door welke middelen dan ook langer te kunnen worden tegengehouden.

Reeds *deze* beslissing zal van zeer veel gewigt kunnen zijn; en wij betwijfelen geenszins, of, die beslissing gevallen zijnde, zal de regering tevens middel weten te vinden, om hetgeen er ongelijkmatigs ook in de heffing der plaatselijke middelen in vele gemeenten bestaat, door doeltreffende bepalingen te doen verbeteren.

Over de afdamming van het Sloe.

(Uit de Middelburgsche Courant.)

Schoon niet in den handel verkrijgbaar, zag nogtans dezer dagen door middel der drukpers het licht, en werd vrij algemeen bekend een geschrift, ten titel voerende: *Herinneringen aan het oordeel van eenen deskundigen over de afdamming van het Sloe.* Onbekend met den naam des vervaardigers doet het ons evenwel genoegen, dat de verspreide regelen ter onzer kennisse gekomen zijn, ~~en betuigen wij aan den geachten~~ mededeeler derzelve onzen opregten dank daarvoor, dat hij door ons gezegde Herinneringen vriendschappelijk te doen geworden, ons daardoor tevens in de gelegenheid heeft gesteld, verkeerde denkbeelden, die bereids bij eenige achtingswaardige bewoners dezer provincie, en bij eenen geachten deskundige schijnbaar wortel hebben gevat, te wederleggen.

Wij vonden deze wederlegging te meer noodzakelijk, wijl zelfs de ver verwijderde Limburgsche broeders, tegen ons op dit punt in het veld trekken, blijkens een artikel voorkomende in het veel gelezen wordend *Journal du Limbourg*, en ook andere nieuwsbladen, die betoogen tegen de afdamming van het Sloe in hunne kolommen opnemen.

Wij gelooven de schrijver der Herinneringen regtschapen in zijn doel, waarom hij het ons ook ten goede zal houden, wij zijne zwarigheid tegen de afdamming van het Sloe geopperd, zooveel in ons vermogen is trachten op te lossen, hetgeen geene gemakkelijke taak zou kunnen gerekend worden, daar het bestrijding geldt van een gevoelen *in der tyd* door den verdienstelijken hoofd-ingenieur van den waterstaat A. SCHRAVER geuit; weshalve het te wenschen ware geweest, dat meer ervarenen in de waterbouwkunde het werk op zich hadden genomen; hetgeen wij thans door het schrijven dezer regelen volvoeren; dit echter niet geschied zijnde, gevoelen wij ons om meer dan eene reden, en vooral uit hoofde van het groot belang dat Zeeland en deszelfs bewoners bij eene afdamming van het Sloe hebben, de voordeelen die daaruit voortspruiten zullen, tot mededeeling onzer gedachten genoopt, te meer ook, daar de tijd met hare veranderingen, een langer aankleven der gevoelens van SCHRAVER ter dezer zake verbiedt.

Niet zoo gelukkig de memorien betrekkelijk dit punt van wijlen den heer SCHRAVER ter onzer beschikking te hebben, ja met dezelve onbekend, zullen wij ons bij datgene bepalen wat wij dienaangaande in gezegde Herinneringen en in den Zeeuwschen Volks-Almanak van 1840 aantreffen.

De schrijver der Herinneringen vangt zijne rede aan met de opmerking, dat men meer en meer hoort spreken van een verzoek of voorstel van twee particulieren binnen deze stad, waarmede onder anderen zoude gemoeid zijn *de afdamming van het Sloe;* naar aanleiding van vroegere schrijvers beschouwd hij die afdamming als bedenkelijk, spreekt van verantwoordelijkheid jegens tijdgenoot en nakomeling, zonder van het verdere plan aan die afdamming verbonden te gewagen, weshalve wij het er voor kunnen houden, dat het ontwerp (bestaande in het daarstellen van een kanaal voor de diepst gaande zeeschepen van Vlissingen naar Middelburg, en ter zelver diepte brengen van de Middelburgsche haven) bij den schrijver bekend is en als wenschelijk wordt beschouwd; kunnende wijders ieder wien de belangen van dit gewest ter harte gaan, inzage erlangen van de projecten en memorien, welke in verband staan met de voornoemde afdamming, mitsgaders van de aanduiding en omschrijving der onschatbare voordeelen die voor Zeeland in het bijzonder daarin gelegen zijn; zullende heusche beoordeelingen en mogelijke teregtwijzingen dankbaar ontvangen worden.

Hoofdzakelijk dan beroept zich de ons onbekende schrijver op een uittreksel van de memorie van SCHRAVER, die in 1810 over de afdamming van het Sloe was geraadpleegd, welk uittreksel is medegedeeld in het stuk getiteld: « *Eenige merkwaardigheden uit het leven van* ANDRIES SCHRAVER," geplaatst in aangehaalden Zeeuwschen Volks-Almanak van 1840.

Dit uittreksel, aldaar voorkomende op pag. 122, is van den volgenden inhoud:

« Indien, gelijk eenigen zeer onvoorzigtig verhalen en « velen in hunne eenvoudigheid gelooven, de stroomen in « het Sloe tusschen de eilanden Walcheren en Zuidbeveland « met een dam, zeedijks hoogte, moeten worden afgesloten « en alzoo het eiland Walcheren met Zuidbeveland vereenigd, dan zouden de stormvloeden uit het noordwesten « die het veergat regtstreeks invallen, en door de ruimte « tusschen de oostelijke zijde des eilands Walcheren en het « westelijk gedeelte van het eiland Noordbeveland tegen « de geïmagineerde afdamming door het Sloe, (die slechts « een derde der breedte heeft van de breedte, die er is « tusschen de oostelijke zijde des eilands Walcheren en het « westelijk gedeelte van Noordbeveland,) door eene onmatige « verhooging van water, moeten tengevolge hebben dat de « actuele zeedijken der eilanden Walcheren, Wolphaartsdijk « en Zuidbeveland, gewisselijk met eene aanmerkelijke « hoogte van water zouden moeten overstroomen, en meer « dan waarschijnlijk doorbraken veroorzaken, die welligt « die schoone eilanden zouden doen worden hetgeen de « polder van Sabbinge thans nog is; want ik weet uit zeer « naauwkeurige en eigene waarnemingen, dat bij noordweste « stormvloeden het water in het veergat 5, 6 en meerder « voeten wordt opgezet, dan dit terzelfder tijd 5000 « roeden zuidelijker voor de Zuidwateringen van Walcheren « of voor de wateringen van Borselen in Zuidbeveland « wordt waargenomen. Want bij zulke stormen ligt het « geheele Sloe ten oosten het eiland Walcheren achter een « opperwal en dient tot een natuurlijk overlaat om het « water uit het veergat naar de Wester-Schelde af te « voeren; maar indien nu eens die overlaat gesloten werd, « en dat nu in een tijd dat het Schengen reeds gesloten is, « en door hetzelve met noordweste stormvloeden geen druppel water uit het veergat meer in de Oosterschelde « kan afgeleid worden, dan zouden immers de dijken « wederzijds Sloe, die wel zijn aangelegd en verhoogd « naar de hoogte der vloeden met een open Sloe en « onbelemmerden afloop van water, te laag moeten wor-« den, in betrekking tot de meerdere opzetting der vloe-« den, die met noordweste stormen aan de noordzijde « der afdamming van het Sloe natuurwettig moesten ver-« oorzaakt worden."

Ernstige woorden voorzeker, en allezins waardig overwogen te worden, dáár waar het eene zoo belangrijke questie geldt; doch bij deze woorden had de schrijver der Herinneringen zich niet moeten bepalen, hij had het geheel behooren mede te deelen, daar alsdan het voor en tegen te beter kon uitkomen, en gebleken zou zijn dat SCHRAVER de afdamming, ja, voor zijnen tijd afkeurde, doch die geenszins in de toekomst als verwerpelijk beschouwde.

SCHRAVER schreef meer dan dertig jaren geleden, in eenen tijd aan velerlei staatkundige inzigten en denkbeelden onderworpen; hij beschouwde alstoen de afsluiting van het Sloe bij hooge vloeden als bedenkelijk voor Walcheren en Zuidbeveland; het gevaar echter voor die eilanden in die afsluiting gelegen, gaf hij toe uit aanmerking der mogelijkheid van het eventueel verhoogen en verzwaren der zeedijken, en was hij van meening, dat bij aanslikking der oevers en stroomsverlegging, de afdamming bewerkt kon worden, want zoo als hij dan ook zeide op pag. 124 van genoemden Zeeuwschen Volks-Almanak:

« En dijken verhoogen, ja dat is mogelijk; maar Zeeuw-« sche zeedijken eerst te moeten verzwaren alvorens die te « kunnen verhoogen, zoo het al eens mogelijk was, zoude « het echter thans nabij zoo veel zwarigheden in hebben, « als de effective sluiting van het Sloe." En verder op pag. 125: « dat men liever deze zaak niet moest dwingen, « maar aan den loop der natuur overlaten, om, zoo later « de oevers aanslikten, en de stroom van zelve meer « verlegd werd, alsdan de afdamming zonder gevaar te « beproeven."

Wij vermeenen niet te veel te zeggen, wanneer wij verklaren dat de tijd onzes erachtens thans daar is, om de afdamming zonder gevaar niet alleen te beproeven, maar ook te bewerkstelligen; het geldt in ons plan geene aansluiting met het vaste land, enkel van de afdamming van het Sloe is er sprake: vestigt men het oog op de aanzienlijke aanwassen en schorren, op de zandbanken over de uitgestrektheid van het veergat, langs het Sloe, tot Welzingen, die van het zoogenaamde Vlakke, de sedert 1810 bedijkte polders, de afdamming van het Arnemuidsche gat, de verlanding van Welzingen, het geheel verzanden van het Borselsche vaarwater waar, voor 25 jaren, de schepen van de Wester-Schelde nog voeren op hunne reizen naar deze stad, en naar Holland; merkt men daarbij op dat, 30 à 40 jaren geleden, langs de wederzijdsche boorden der eilanden Walcheren, Zuid- en Noord-Beveland, *geene* althans *geene genoegzame* aanwassen van schorren bestonden, (daar wanneer SCHRAVER de groote kosten die eene verzwaring van dijken daar ter plaatse na zich zoude slepen, zoo nadrukkelijk in het oog doet vallen, zulks enkel daaraan kan toe te schrijven zijn dat geene voorliggende schorren aanwezig waren, en men de specie van elders met vaartuigen zou hebben moeten aanvoeren.) Vergelijkt men in één woord de tegenwoordige situatie van genoemde eilanden, met de voormalige; ziet men die eilanden thans nagenoeg overal met breede zomen schorren omgeven, waardoor de verhooging van dijken minder noodig is geworden, en men aanzienlijke dijksverbeteringen voor betrekkelijk geringe sommen kan daarstellen, dan voorzeker zal men zich overtuigen dat hetgeen in 1810 ondoelmatig en gevaarlijk moge geweest zijn het thans niet meer is.

Ook de stroomsverandering door SCHRAVER bedoeld en door den kundigen man wel voorzien, heeft plaats: hij beschouwde het Sloe als een overlaat, om bij stormvloeden het water uit het veergat in de Wester-Schelde te brengen; iets wat geheel vervalt, wanneer men nagaat dat tegenwoordig het Sloe, nog meer dan een uur na hoog water *zelve geeft*, en alzoo in dien stand het veergat meer aanvult dan uitlaat, bewijs genoeg dat het gevaar hetwelk vroeger bij stormvloed ingeval van afdamming van het Sloe verondersteld werd, te vreezen te kunnen zijn, niet meer bestaat. Mogt het bovendien waar zijn dat het veergat deszelfs water niet genoegzaam geregeld kon loozen, dan zou daarvan het natuurlijk gevolg wezen, dat er meerder capaciteit aan het vaarwater door den stroom zou worden gegeven, en wat ziet men hier nu van? juist het tegenovergestelde, *een ondiep vaarwater*, zoodanig zelfs, dat sinds eenigen tijd geen zeeschip de reede van Vere durft afvaren.

Even zoo is het aan het Sloe gelegen, alwaar, (om van geene andere te gewagen) tusschen de beide hoofden der veerdammen, daar natuurlijk de waterloop het meest beperkt is, en dus meerdere schuring veroorzaakt, in het midden van het vaarwater eene zandbank is aangewassen, die bij gewoon hoog water slechts even ondervloeit.

De Zuidkraaijer Polder eindelijk, gelegen aan het inkomen van het Sloe, die van 1812 tot 1829 meer dan acht tonnen gouds vereischte om behouden te blijven, noodzaakt thans ten gevolge der sterke aanwassen geene andere kosten dan die van gewoon onderhoud.

Slaat men dit alles gade en ziet men daarbij dat SCHRAVER de afdamming te *beproeven* achtte, wanneer de oevers waren aangeslikt en de stroom verlegd; neemt men in aanmerking dat van beproeven geene questie meer zijn kan, daar de afdamming begonnen wordende, regelmatig kan worden uitgevoerd, dan voorzeker is de tijd voor de afdamming geschikt reeds lang daar, hetgeen ook, zoo als der hooge regering zeer wel bekend is, het op goede gronden steunend gevoelen ook van wijlen den voor deze provincie zoo verdienstelijken en kundigen inspecteur van den waterstaat VAN DIGGELEN was.

Wij vertrouwen met het enkel voordragen van vorenstaande waarheden, genoegzaam aangetoond te hebben dat de tegenwoordige situatie van het veergat en het vaarwater het Sloe, in verband met de bestaande Middelburgsche haven, en de aanwassen aan de eilanden, sins de laatste jaren opgekomen, den heer SCHRAVER thans geenszins over de voorgestelde afdamming van het Sloe zoodanig zouden doen oordeelen, als de schrijver der Herinneringen zich voorstelt; wij houden ons zelfs overtuigt SCHRAVER die afdamming in de tegenwoordige gesteldheid van gebiedende noodzakelijkheid zoude achten, even als zulks onderscheidene ervarene waterbouwkundigen van dezen tijd doen, die, na ons project in deszelfs geheel te hebben nagespeurd, met dien ijver en oplettendheid welke zoodanig belangrijk onderwerp vereischt, niet aarzelen de voorgedragen werken nuttig en tevens in het algemeen, en inzonderheid Zeelands belang, allernoodzakelijkst te verklaren.

De afdamming van het Sloe in verband met de verder voorgedragene en genoemde werken, is voor de welvaart dezer provincie van het uitgestrekst belang, hetgeen ons geene moeite zoude kosten voldoende te staven: ons bestek echter laat geene verdere redeneringen toe, ook zal ieder onpartijdig onderzoeker ons wel in het gelijk stellen. Onverantwoordelijk durven wij het daarom voor het tegenwoordig geslacht noemen, inzonderheid voor de bewoners van Zeeland, indien langer geaarzeld wordt op de toelating tot uitvoering der voorgestelde werken bij de regering aan te dringen door hen die daartoe bevoegd zijn; alleen toch deze aangeboden bron van welvaart, kan de godsdienstige aan Vaderland en Koning getrouwe Zeeuwen opbeuren uit het verval waaraan zij thans ten prooi zijn, en hen gelukkig doen worden en blijven.

En hiermede eindigen wij onze opmerkingen tegen den schrijver der Herinneringen gerigt, die zoo ongegrond in betrekking tot de tegenwoordige gesteldheid bij de afdamming van het Sloe het overloopen van de Noordzee vreest. Het *Journal du Limbourg* betuigen wij onzen gemeenden dank voor de beleefdheid door hem betoond, van, ofschoon ver van ons verwijderd, de aandacht op ons te vestigen; wij hopen dan ook dat dit artikel in zijne kolommen zal worden opgenomen, en voegen er voor zoo veel noodig voorhands bij, dat de geprojecteerde werken kunnen uitgevoerd worden buiten bezwaar van 's rijks schatkist; terwijl de aanwinst van vruchtbare landen ten gevolge der afdamming, mitsgaders uitbreiding van handel en nijverheid ruime voordeelen belooven, en zullen aanbieden, welke toch ook wel in eenige mate zullen mogen nederkomen op Zeelands bewoners, die, na de scheiding van Holland en Belgie, schier meer dan die van eenige andere provincie verpligt zijn, tot zelfsbehoud middelen van bestaan en uitkomst te beramen en uit te voeren.

MIDDELBURG, den 7. Maart 1843. D. DRONKERS.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— Uit New-York wordt geschreven, dat men tegenwoordig in de Vereenigde Staten niet minder telt dan 1641 regelmatige tijdschriften, waarvan er 148 dagelijks, 1141 wekelijks, 125 twee- of driemaal 's week en 227 op onderscheiden meer verwijderde tijdstippen verschijnen.

FRANKRIJK.

— Zoo ver het geheugen ook der oudste menschen reikt, heeft men de markten onzer steden nimmer zoo ruim van wild voorzien gehad, als nu sedert eenige dagen. Ook zijn er geheele streken waar men kan zeggen, dat het wild geheel uitgeroeid zal zijn. Dat een en ander is een gevolg van de geweldige sneeuw, die men gehad heeft. Het wild was zoo verkleumd, dat het zich met stokken liet doodslaan, of wel met de hand liet vangen. Er zijn boeren, die in het bosch van Soigny meer dan twintig hazen daags aldus gevangen hebben; het lot der patrijzen is niet beter geweest, de vederen waren hun zoo dik met aangekleefde sneeuw bezet, dat zij buiten staat waren te vliegen en zich door hunne vervolgers moesten laten grijpen.

— Een galeiboef uit Brest, genaamd *Lambert*, heeft verscheidene verbeteringen voor de spoorwagens uitgevonden, die gedeeltelijk door de technische commissie voor de spoorwegen, deels door de akademie van wetenschappen onderzocht zijn. Zijne voornaamste uitvinding is een toestel, waardoor men een trein bij elke snelheid, dadelijk kan doen stilstaan, welken hij *parachoc* noemt. Bovendien heeft hij nog een *Telologus*, of een soort van spreektrechter vervaardigd van zulk eene kracht, dat een bevel voerende admiraal, midden in het gedruisch van den slag zich kan doen verstaan. *Lambert* was ten jare 1831 tot levenslange dwangarbeid veroordeeld; reeds werd zijn straftijd den 9. December des v. j. tot vijf jaren verkort en waarschijnlijk zal hij eerlang gratie bekomen. Uithoofde van zijn elfjarige diensten bij de leiding der hydraulische werkzaamheden, heeft hem de directeur van het bagno, de heer *Gleizes* het navolgende getuigenis gegeven: « *Lambert* is een voortreffelijke arbeider en « verdient in alle opzigten eindelijk zijne vrijheid terug te « bekomen."

NEDERLANDEN.

GRONINGEN den 6. Maart. Men verneemt, dat de Studenten onzer Hoogeschool, zonder onderscheid van Faculteiten of Societeiten, zich vereenigd hebben, om, met de hier aanwezige Kandidaten tot de Heilige dienst, aan de Professoren *Hofstede de Groot*, *Pareau* en *Muurling* eerstdaags eene luisterrijke serenade te geven.

MAASTRICHT, den 3. Maart. De Arrondissements Regtbank te dezer stede heeft den 26. Februarij ll., overeenkomstig het pleidooi van Mr. *W. Sassen Pz.*, en de conclusie van het openbaar min., zich bevoegd verklaard om uitspraak te doen in eene zaak, betrekkelijk de van waarde-verklaring van een dwangbevel, waarbij het zenden van bewaarders tot inning van belastingen, bevolen werd. De regtbank heeft vervolgens geoordeeld, dat het zenden van bewaarder bij de belastingschuldigen, die achterstallig zijn in de betaling van hunnen aanslag in de belastingen, onwettig en ongeoorloofd is, en heeft den ontvanger, die zich van dit middel bediend en die tot dat einde krijgslieden der bezetting gebezigd had, veroordeeld om den schatpligtige de hem veroorzaakte kosten, schaden en intressen te betalen.

— Het Rijks Athenaeum te Franeker, wordt met het einde van het tegenwoordig leerjaar opgeheven.

— Als eene bijzonderheid, ten bewijze in hoeverre men door kunst de natuur kan bevorderen, wordt gemeld, dat reeds op den 15 Februarij jongstl., op de buitenplaats *Overvoorde*, onder Bijswijk, een wijngaard rijpe blaauwe druiven heeft opgeleverd.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11 Maart. Sedert den 9 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

The Singleton, T. Lewis, Swansey, koper: den 30 September, J. Sork, Messina, fruit; Ottheling, ... Messina, fruit; The Ellen, J. Brown, Cowes, tabak; Sophia Dorothea, J. de Metto, Havanna, suiker; Benjamin Morgar, J. Julius, New-York, katoen; Randero, J. Clausen, Montevideo, hoiden; Verona, C. Howes, Dartmouth, katoen en rijst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Gertruide Hendrika, E. H. Homveld, Avontuur, Johann, G. H. Dayer, Bergen, Alida, G. E. Jonker, Koningsbergen, alle met ballast.

Regten voor de maand Maart.
per mud.

	Invoer.	Uitvoer.	Doorvoer.
Tarwe en gepelde Spelt	f 0,50	vrij.	- 0,10
Rogge	- 0,15	f 0,30	- 0,05
Gerst en Mout	- 0,50	vrij.	- 0,05
Boekweit	- 0,30	vrij.	- 0,05
Haver	- 0,75	vrij.	- 0,05

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,
9 Maart 1843.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche dito	f		Boekweit	f	
1 J. dito	«		Winter Garst	«	4.75
N. dito dito	«	8.10	Zomergarst	«	4.00
2 J. Walch. Tarwe	«		W. Witte Boonen	«	9.00
1 J. dito	«		W. Bruine dito	«	9.50
Nieuwe dito	«	8.50	W. Paardenboonen	«	5.20
2 J. Zeeuwsche Rogge	«		Z. N. dito	«	4.90
1 J. dito	«		Raapolie	f 35.50	p. v.
Nieuwe dito	«	7.25	Patentolie	« 38.00	«
W. Groene Erwten	«	6.75	Lijnolie	« 36.00	«
Z. dito	«	6.00	Raapkoeken f		de 1040 st.
Koolzaad	«	9.75	Lijnkoeken	« 9.00	« 100 «
Haver	«	3.50			

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.